

JASNO IN KRATKO

Ko želimo, da otroci nekaj storijo, jim damo **JASNO IN KRATKO** navodilo-naročilo-sporočilo.

Ne sprašujemo jih, če bi mogoče lahko olupili krompir, če mislijo, da bi bilo dobro se obleči, če bi se jim ljubilo pomagati posesati stanovanje in podobno.

Seveda je lepo in prav, če smo tudi pri komunikaciji z otroki vljudni in uporabimo besedo prosim, vendar to ne pomeni, da se otrok lahko odloči, ali bo nekaj naredil ali ne.

PRIMER1: »Zelo je nevarno, če se voziš s kolesom brez čelade. Ali se ti ne zdi, da bi bilo pametno, če bi jo šla iskat in si jo dala na glavo?«

Malo kasneje, ko se deklica še vedno vozi brez čelade: »Ali res ne bi šla iskat čelade in si jo dala na glavo? Saj ti ne bo vzelo veliko časa, daj no.... Ali ti jo grem jaz iskat?«
NA TAK NAČIN BOMO TEŽKO DOSEGLI ŽELENO VEDENJE OTROKA.

PRIMER2: »Prosim, da greš iskat čelado in si jo daš na glavo.« Čeprav smo rekli besedo prosim, otroka s tem seveda ne prosimo in mu ne dajemo možnosti, da se odloči tako ali drugače, ampak pričakujemo, da bo izpolnil naše navodilo. V bistvu druge možnosti nima. NA TAK NAČIN BOMO LAŽJE DOSEGLI ŽELENO VEDENJE OTROKA.

Že zaradi samega pričakovanja, da nas bodo otroci ubogali, bomo imeli pri vzgoji večjo moč in spoštovanje otrok.

Pri vzgoji tudi ne imejmo občutkov krivde za vsako stvar, ki otrokom tisti trenutek ne bo všeč in ne opravičujmo se jim za naše vzgojne odločitve.

Spomnimo se, da otrok ne vzgajamo za to, da bodo vsak trenutek srečni, ampak, da bodo pripravljeni na življenje.

Čeprav smo še vedno in celo vedno bolj v izolacijskih mehurčkih, si znotraj teh mehurčkov naredite prijetno vzdušje, preživite lep konec tedna in pazite na sebe in svoje družine, da ostanete zdravi in dobre volje.

(Vir: Pantley, E. (2007). Z otrokom lahko sodelujete. Radovljica: Didakta)

Irena Zajec